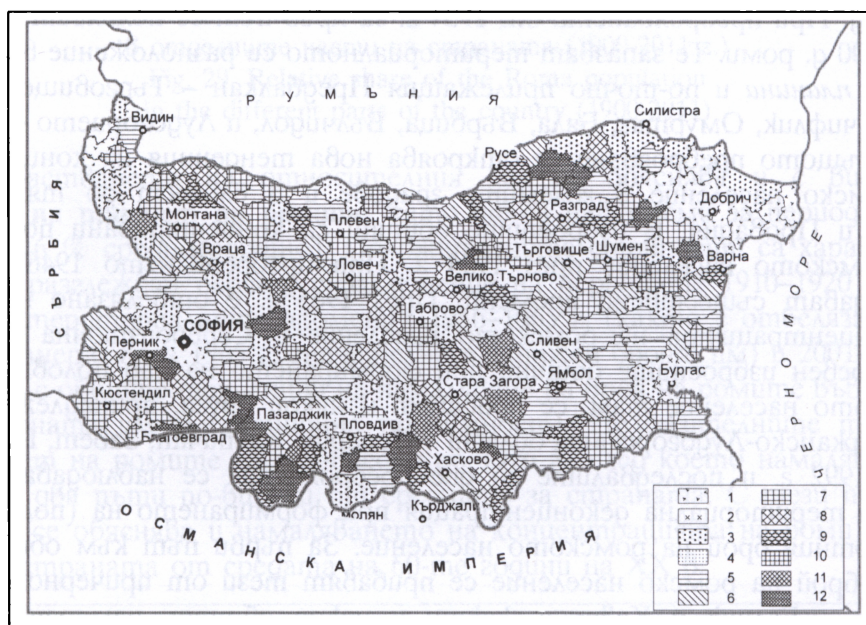

на ромско население от Южна Добруджа, имигрирало в България след присъединяването ѝ към Румъния (Приложение 6). Тези общини са и с най-високи темпове на нарастване за разглеждания период (фиг. 31). Във връзка с тези процеси е и намаляването на броя и относителния дял на ромското население в териториите, върнати на България след 1940 г. Друга причина е заселването на българи бежанци след Балканските войни (1912-1913 г.), като околните, попадащи в разглежданата област, по класификацията на Главна дирекция по настеляването на бежанците се отнасят към първа категория (т.е. приели най-много бежанци). С отрицателни темпове на прираст се отличават общините, преминали в Румъния за периода 1919-1940 г.

Фиг. 31. Темп на прираст на ромското население за периода 1900-1946 г.:

1 – над -2 %; 2 – от -1 до -2 %; 3 – от 0 до -1 %; 4 – 0; 5 – 0-1 %; 6 – 1-2 %; 7 – 2-3 %; 8 – 3-4 %; 9 – 4-5 %; 10 – 5-6 %; 11 – 6-7 %; 12 – над 7 %

Fig. 31. Growth rate of the Roma population for the period 1900-1946:

1 – more than -2%; 2 – from -1 to -2%; 3 – 0 to -1%; 4 – 0; 5 – 0-1%; 6 – 1-2%; 7 – 2-3%; 8 – 3-4%; 9 – 4-5%; 10 – 5-6%; 11 – 6-7%; 12 – more than 7 %

След Втората световна война до края на разглеждания период е отбелязано значително нарастване на **дела на ромското население**. Още през 1965 г. се открояват някои общини с над 10 % роми – Долни чифлик (12,5 %), Кайнарджа (12,1 %) и с над 6 % – Върбица (7,5 %), Аврен (7,1 %). Бяла и Никола Козлево. С най-нисък относителен дял (под 1 %) отново се открояват общините от Южна Добруджа (Приложение 8). През 1992 г. само няколко са общините с под 3 % роми – Хлебарово, Цар Калоян, Опака. Силистра и др. (Приложение 13). Най-значително нарастване в сравнение